



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΔΩΝΟΣ

Κυριακή προ Υψώσεως (13 Σεπτεμβρίου)

Πλησιάζοντας στην μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού αγαπητοί μου αδελφοί, η Εκκλησία μας προετοιμάζει αφιερώνοντας αυτήν την Κυριακή, στην προετοιμασία της εορτής. Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα ακούμε τον Χριστό σε μια ομιλία του με τον Νικόδημο, τον νυχτερινό μαθητή, να του αποκαλύπτει την επερχόμενη Σταύρωσή Του, αναφέροντας μια ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης. Κάποια στιγμή οι Ισραηλίτες εγόγγυσαν εναντίον του Μωυσή, επειδή τους έβγαλε από την Αίγυπτο και περνούσαν την ταλαιπωρία της ερήμου. Ο Θεός τους τιμώρησε γι' αυτή τους την αχαριστία και έτσι ο τόπος που ζούσαν γέμισε με δηλητηριώδη φίδια τα οποία τους τσιμπούσαν και πέθαιναν. Ο Μωυσής προσευχήθηκε γι' αυτούς και ο Θεός τον διέταξε να κατασκευάσει ένα χάλκινο φίδι, να το στερεώσει σε ένα κοντάρι και να το υψώσει, ώστε να μπορούν να το βλέπουν όλοι οι Ισραηλίτες. Όποιον τον τσιμπούσε ένα φίδι έπρεπε για να σωθεί, να κοιτάζει το χάλκινο φίδι. Και έτσι γλίτωσαν.

Αυτή την ιστορία την ανέφερε ο Χριστός ως προτύπωση του δικού Του πάθους. Όπως «ο Μωυσής ύψωσε το φίδι στην έρημο έτσι πρέπει να υψωθεί και ο Υιός του ανθρώπου, ώστε ο καθένας που πιστεύει σε αυτόν να μη χαθεί, αλλά να έχει ζωή αιώνιο». Ο Χριστός προαναγγέλλει την Σταύρωσή του η οποία θα γίνει για την σωτηρία όλου του κόσμου. Γιατί όπως συνεχίζει το Ευαγγέλιο «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του τον μονογενή, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σε Αυτόν» αλλά «και για να σωθεί ο κόσμος δι' Αυτού».

Οι Άγιοι πατέρες εξηγούν πως, όπως ο Μωυσής κατασκεύασε ένα χάλκινο ομοίωμα φιδιού χωρίς δηλητήριο και το ύψωσε, έτσι και ο Χριστός θα υψωνόταν πάνω στον Σταυρό, όχι σαν αληθινός κακούργος, αλλά ως αναμάρτητος, χωρίς να έχει μέσα Του το δηλητήριο της αμαρτίας. Και όπως οι Ισραηλίτες για να σωθούν από τα δηλητηριώδη τσιμπήματα των φιδιών, έπρεπε να ατενίζουν το υψωμένο χάλκινο φίδι, έτσι και οι άνθρωποι για να σωθούν από τα δηλητηριώδη βέλη της

αμαρτίας, πρέπει να ατενίζουν τον Υιό του Θεού, που είναι υψωμένος πάνω στον Σταυρό. Η σωτηρία μας λοιπόν σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του Κυρίου, είναι συνδεδεμένη με την πίστη και την επαφή μας με τον εσταυρωμένο Χριστό.

Η πίστη όμως, δεν είναι απλή παραδοχή της υπάρξεως του Θεού. Δεν φτάνει μόνο να μπούμε στον Ναό και να προσκυνήσουμε τις εικόνες και τον εσταυρωμένο. Χρειάζεται να καθηλώσουμε το βλέμμα μας στον Κύριό μας. Να έχουμε άμεση επαφή των οφθαλμών μας με τον Σταυρό. Όχι όμως απλά των οφθαλμών του σώματός μας, αλλά των οφθαλμών της καρδιάς μας. Πρέπει δηλαδή να αφιερώσουμε την προσοχή μας σε Εκείνον. Σε Εκείνον που μας προτρέπει να το κάνουμε για την σωτηρία μας.

Αλλά όμως έχει μεγάλη σημασία και το πώς προσερχόμαστε σε Εκείνον. Οι Ισραηλίτες μετανόησαν για την αχαριστία τους. Πλησίασαν με συντριβή τον Μωσή και ζήτησαν την σωτηρία τους. Έτσι και εμείς πρέπει να προσερχόμαστε στον Σταυρό με συντριβή καρδιάς, με συναίσθηση ότι λυπήσαμε τον Χριστό. Χρειάζεται προσήλωση με μετάνοια, ζητώντας την αγάπη Του, το έλεός Του, ώστε «όποιος πιστέψει σε Αυτόν να μη χαθεί, αλλά να έχει ζωήν αιώνιο». Με συναίσθηση δηλαδή της αμαρτωλότητάς μας. Έτσι δημιουργείται μια σχέση, μια αμεσότητα, μια επικοινωνία με το πρόσωπο του Χριστού. Εμείς του προσφέρουμε τη συντριβή μας, και Εκείνος μας χαρίζει την σωτηρία μας. Και είναι κάτι που μας το ζητάει ο ίδιος ο Χριστός. Να στρέψουμε το βλέμμα μας πάνω στο Σταυρό.

Έχουμε αλήθεια που αλλού να στραφούμε; Που αλλού να προσηλώσουμε την προσοχή μας; Υπάρχει κάτι άλλο που μπορεί να μας σώσει; Ας είναι η προσοχή μας στραμμένη σε Εκείνον, που ήρθε ώστε να μη χαθεί κανένας, μα όλοι να κερδίσουν την αιώνια ζωή. Αμήν.